

Купете този брой, за да вземете участие въ конкурса съ три премии

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 31
---------------------	--	--	--	-------------------

Царскиятъ конь

Нѣкога въ Китай царувалъ добриятъ и справедливъ царь Мингъ. Единъ день, царьтъ много се разсърдилъ. Изгубилъ се неговия найхубавъ конь, наричанъ Хо. По тая причина трѣбвало лошо да си изпати конярътъ Вай.

Възвишениятъ синъ на небото, царь Мингъ, осждилъ Вай на смъртъ. И Вай, нито кривъ, нито способенъ да направи нѣщо за да намѣри коня, очаквалъ съ страхъ изпълнение на тежката присжда.

Мандаринътъ Ченгъ помолилъ царя да го приеме и изслуша. Когато билъ приетъ, той казалъ на царя.

— Могъщи сине, на сѣйното небе, прости твоя нищоженъ мандаринъ, че се осмѣлява да те безпокои по поводъ осждения на смъртъ Вай. Ако Ваше Царско Величество ми позволи, бихъ казалъ нѣщо за присждата.

— Говори! — казалъ му царя.

Мандаринътъ добавилъ:

— Господарю надъ господаритъ, твоя униженъ слуга е дошелъ да те подсѣти, че по нашия свещенъ законъ, никой не може да бжде погубенъ, докато не му се обясни вината. По тази причина, дай това право и за обвинения Вай. Нареди да го доведатъ, да чуе вината му.

— Да бжде тѣй! — отговорилъ омилоствениятъ царь.

Следъ малко предъ царя стоялъ, съскрушено сѣрдце, конярътъ Вай.

Мандаринътъ Ченгъ се поклонилъ дълбоко на царя и му казалъ:

— Ще ти съобщя вината за която

День на детето

трѣбва да бжде погубенъ коняра. А следъ това, като се обърналъ къмъ Вай, добавилъ строго: Слушай негоднико!

— Слушамъ, мандарино! — промълвилъ бедниятъ коняръ.

Мандаринътъ продължилъ още по строго:

— Ударилъ е твоя последенъ часъ! Ще ти отрежатъ главата заради три вини. Първата е: че се е загубилъ коня, който царьтъ ти е повѣрилъ да пазишъ. Втората вина е: че си довелъ до яростъ, великиятъ нашъ господарь, която яростъ му попрѣчи хладно да разсжди и спокойно да реши присждата. И трето, най-големата ти вина е тази, че си поискалъ да опозирашъ нашия справедливъ царь предъ историята и потомството, което ще узнае, че си го принудилъ да убие човѣкъ за единъ конь!

Царьтъ се повдигналъ отъ своя тронъ, отишелъ до мандарина и като го пригърналъ, казалъ му:

— Благодаря ти, Ченгъ, че имаше храбростъта, щото по такъвъ чудесенъ начинъ, да ме запазишъ отъ голѣмата неправда.

Следъ това, като се обърналъ къмъ коняра, казалъ му:

— Свободенъ си! Иди кждето ти се иска! Ако желаешъ, можешъ да останешъ при менъ на служба, остани и ще спечелишъ по-големо положение.

Тази приказка за справедливия царь и мъдриятъ мандаринъ е много стара, но всѣки, и днесъ още, може да извади за себе добра поука отъ нея.

Янъ Бибианъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Янъ Бибианъ и Калчо се видѣха засрамени. Следъ като се съвещаваха кратко време, тѣ пратиха Магу при Ягага да съобщи за случката, а презъ това време се заеха да турятъ въ пълна изправностъ „Свѣткавица“ и да я приготвятъ за ново далечно пжтуване — за земята.

Тѣкмо привършваха работата си, ето че Магу се върна придруженъ отъ дветѣ дъщери на Ягага и отъ тѣхната майка Ягада.

Дветѣ момичета съ писъкъ се отпавиха къмъ Янъ Бибианъ и Калчо и, като паднаха на колѣни, почнаха да биятъ челата си о коравия подъ и да се обливатъ въ сълзи. Тѣ бързо и едновременно произнасяха нѣкакви отсѣчени думи, въ които звучеше отчаяние и разкаяние.

Янъ Бибианъ и Калчо имъ помогнаха да се вдигнатъ и усмихнати се помъжчиха да ги успокоятъ.

Царицата Ягада ги хвана за ръце и като ги дръпна при себе си, съкресливъ тонъ ги накара да млъкнатъ и да слушатъ пратеницитѣ на Ваха — тѣхнитѣ бждащи съпрузи.

Тя чрезъ Магу обясни на Янъ Бибианъ да имъ прости и да не обажда това на Ягага, защото въ гнѣвътъ той може да ги хвърли въ гърлото на планината — Яй-ту, кждето е тъмно и студено и кждето, може би, да ги остави единъ день и една нощъ за наказание. Тя благодари много на досѣтливия Магу, че се обърналъ къмъ нея най-напредъ и че по тая начинъ е избѣгналъ гнѣвътъ на Ягага.

— Разбирамъ ви напълно, свѣтла царице Ягада, разбирамъ и тревогата на вашитѣ прекрасни дъщери — нашитѣ бждащи съпрузи — отговори Янъ Бибианъ и нѣма да станемъ причина, щото тѣ да бждатъ наказани, защото това, което сж сторили, сторили сж го отъ любовъ къмъ насъ. Но ние имаме заповѣдъ отъ синьосвѣтлата наша Ваха, да обиколимъ три пжти Маха, за да получимъ разрешение да станатъ наши жени, вашитѣ мили и прекрасни дъщери и да ги заведемъ тамъ. Свѣтлосинята наша Ваха ни разрешава да прекарваме по една година тукъ и по една година тамъ. Сега нашата молба е — да се оттеглите у васъ и да ни оставите сами да изпълнимъ повеленията на нашата далечна родина.

Зарадвани много отъ думитѣ на Янъ Бибианъ, Шагада и Дагада се разскачаха весело и радостно се развикаха. А майка имъ, премждрата Ягада, ги хвана подъ ръка и като имъ шепнѣше тихи гальовни думи, изведе ги навънъ.

— Сега на работа Калчо! Нека направимъ една хубава разходка около луната.

Тѣ дадоха знакъ на Магу да се оттегли и се качиха на „Свѣткавица“. Чу се лекъ шумъ, приятно бръмчене. Машината трепна съ сребърното си тѣло, като че оживѣ, следъ това полази, като огромно предисторическо животно, излѣзе отъ пещерата, въ която бѣ си починало и леко се вдигна въ въздуха, като блесна подъ

лжчитѣ на слънцето.

Съ свѣткавична бързина Янъ Бибианъ се вдигна на голѣма височина.

— Първата ни работа — каза той на Калчо — е да огледаме хубаво мѣстността, кждето бѣхме до сега, за да можемъ да се върнемъ пакъ. Затова, наблюдавай добре!

„Свѣткавица“ почна да прави голѣми обиколки, презъ което време Калчо бележеше и чертаеше главнитѣ отличителни знаци отъ повърхността на луната. На едно огромно разстояние тукъ бѣха прѣснати голѣми конусообразни възвишения, почти отдѣлени едно отъ друго, прилични на грамадни пирамиди. Върховетѣ на по-високитѣ отъ тѣхъ бѣха пробити съ дупки, като дълбоки обли кладенци съ лжчевидни устия. Тѣя голѣми тъмни отворстия бѣха разположени така, че образуваха буквата И, написана отъ точки. Калчо нанесе всичко това на картата, като най-характеренъ знакъ и каза:

— Много ясно. Тоя знакъ е толкова забележимъ отъ нашата машина, че никога не може да се излѣжемъ.

— Тогава да тръгнемъ на подалеченъ пжтъ — каза Янъ Бибианъ и отправи машината на по-големъ височина.

Слънцето блестѣше силно и отъ прозорцитѣ на „Свѣткавица“ Янъ Бибианъ и Калчо гледаха странната картина на луната, лишена отъ веселитѣ и приятни пейзажи, и тъмни свежи зеленини, които можеха да се видятъ на земята, но затова, много интересна и много чудна.

Янъ Бибианъ стоеше предъ картата на луната, която нашитѣ астро-

номи следъ дълги изучавания бѣха съставили, и сравняваше.

Той викаше отъ възхищение, когато виждаше съ каква точностъ земнитѣ учени сж направили тая карта. Разбира се, че малкитѣ подробности липсваха, но затова по-големитѣ географически картини бѣха правилно и тѣкно обозначени.

— Да, да! — извика той на себе си — ето, това е планината Тахо, най-хубавата отъ планинитѣ на луната. Отъ земята тя съ просто око се вижда като бѣла точка, която краси като звезда долната частъ на лунния кръгъ. При пълнолуние тя блеще по-силно и хвърля лжчи надалеко по лунното кълбо. Ето нейния голѣмъ отворъ. Каква огромна празнина! Всички планини на луната сж кухи гърла на угаснали вулкани и приличатъ на морета безъ вода. А тия огромни блѣскави канари, струпани безразборно по склоноветѣ, сж разтопени чисти метали, голѣми кжсозе злато, желѣзо, платина, никелъ и други. Между тѣхъ свѣтятъ, като лампи, голѣми кжсове разноцвѣтни скжпоценни камъни.

Ето по-нататѣкъ другитѣ планини, отбелязани на картата. Ето планината Аристотель, по-нататѣкъ върха на Платонъ, по-нататѣкъ Коперникъ. Цѣлатъ луна е насѣчена съ планини, и лицето ѝ е обезобразено отъ вулканически дупки, като лицето на сипаничавъ.

Но това е лицето на луната, което ние виждаме отъ земята. Другата страна луната никога не показва на земята. И тая нейна тайна ние сега ще откриемъ.

(Продължава)